

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Saskou
sídlem Mírové náměstí 207/34, 40001 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 40002 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem JUDr. Danielem Volákem
sídlem Jiráskova 413, 43601 Litvínov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „krizový zákon“).
2. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že byl dne X v 18:16 hodin zjištěn jako zákazník konzumující jídlo nebo nápoje v restauraci X v ulici X v Ústí nad Labem, čímž porušil usnesení vlády České republiky ze dne 23. 12. 2020, č. 1375 (dále jen „usnesení vlády č. 1375“), bod II, kterým byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od 05:00 hodin do 20:59 hodin, s výjimkami taxativně stanovenými tímto usnesením, a zároveň porušil bod III. téhož usnesení, kterým bylo nařízeno omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II. usnesení, omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru a pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu dvou osob. Žalobce tedy v době krizového stavu nesplnil povinnost podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, která fyzické osobě ukládá strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu.
3. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle § 34 odst. 3 krizového zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobce namítl rozpornost postupu správních orgánů s § 2 a § 3 správního řádu, jakož i neurčitost právní kvalifikace, neboť bod III. usnesení vlády č. 1375 obsahuje čtyři samostatné hypotézy a správní orgány neupřesnily, jaká povinnost měla být žalobcem porušena.
5. Žalobce tvrdil, že jeho jednání spadalo pod výjimky obsažené v označeném usnesení vlády. Bod II. usnesení totiž umožňuje volný pohyb za účelem cest k nákupu služeb, ke kterým žalobce řadil i nákup „hostinských služeb“. Bod III. usnesení dále ukládá omezení pohybu s výjimkou doby nezbytně nutné k provedení činností podle bodů I. a II. Délka doby strávené nákupem hostinské služby v restauraci však nebyla žalovaným zjišťována. Závěr žalovaného, že žalobce nezbytně nutnou dobu překročil, nemá oporu v provedeném dokazování. Stejně tak nelze zjistit, s jakými osobami se měl žalobce v restauraci kontaktovat, a zda tyto kontakty překročily míru nezbytnou pro nákup služeb. Pokud žalovaný jednání žalobce nepodřadil pod uvedené výjimky, vyložil usnesení vlády ústavně nekonformním způsobem.

6. V dalším žalobním bodu žalobce odkazoval na znění § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a tvrdil, že jednal v právním omylu, kterého se nemohl vyvarovat, jelikož povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou pro něj nevyplývala z žádného právního předpisu. Protiprávnost svého jednání přitom nemohl bez zřejmých obtíží rozpoznat, protože se úprava v oblasti krizových opatření měnila ze dne na den, a možnost obstarání profesionální právní rady byla výrazně ztížena vydanými krizovými opatřeními a obecně zdravotní situací v celé České republice.
7. Žalobce rovněž namítal, že nebyl trestán podle současné, pro něj výhodnější právní úpravy. Zdůraznil, že výše označené usnesení vlády bylo zrušeno a volný pohyb osob již není omezen. V době rozhodování žalovaného proto jeho jednání již nebylo protiprávní. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, a na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, žalovaný se nezabýval uplatněnými odvolacími důvody, včetně existence materiálního znaku přestupku a neumožnění vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně. Pro spáchání přestupku byla stíhána rovněž manželka žalobce, která s ním v restauraci seděla u stolu. Pokud se žalobce a jeho manželka dopustili přestupku, pak společně, proto mělo být vedeno společné řízení.
8. Žalobce brojil rovněž proti výši sankce. Uvedl, že je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Vyzdvihl zejména skutečnost, že jako přítěžující okolnost správní orgány posoudily nerespektování povinnosti vyplývající z vládního opatření, přestože protiprávnost je znakem skutkové podstaty. Tvrdil, že jeho jednání nezanechalo žádný následek, přesto žalovaný jako přítěžující okolnost zohlednil to, že se žalobce mohl dopustit obecného ohrožení. Za polehčující okolnost žalovaný označil, že se jednalo o žalobcovo první porušení krizového zákona, přestože správní orgán I. stupně k takové okolnosti nepřihlížel. Žalobce dodal, že povahu a závažnost přestupku správní orgány vůbec nehodnotily, nezhodnotily všechny přítěžující a polehčující okolnosti a nezjišťovaly ani osobní poměry žalobce. Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že obdobnou problematikou se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2021, č. j. 3 A 143/2020-57. Ten konstatoval, že účelově užívané argumenty ohledně konzumace jídla s rodinou nejsou důvodem pro zrušení správního rozhodnutí a že zjevné zneužívání ústavních práv pro obcházení jiných právních předpisů nepoživá ochrany. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 73 A 15/2021-58, a měl za prokázané, že jednání žalobce sloužilo k obcházení nařízení vlády a krizového zákona.
10. Tvrzení, že jednání žalobce spadá pod některou ze stanovených výjimek, je podle žalovaného do jisté míry amorální, neboť jeho jednání spadá do doby, kdy se celá většinová společnost maximálním způsobem zasazovala o zmírnění šíření nakažlivé choroby. Námitka nevedení společného řízení s žalobcem a jeho manželkou je rovněž

účelová, neboť při projednávání přestupků obou manželů nikdo takový návrh či námitku neuplatnil.

11. Žalovaný zdůraznil, že pokuta byla uložena při spodní hranici stanovené sazby, a to i s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi v případech obdobných porušení. V případě uložení trestu mírnějšího či přísnějšího by nešlo o trest předvídatelný. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

12. V podané replice žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 106/20, kde Ústavní soud kritizoval nedostatek odůvodnění jiného krizového opatření. V tomto nálezu uvedené důvody přitom lze podle žalobce aplikovat i na jeho případ. Jeho právní názor přitom podporuje rovněž navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 14. 10. 2021, č. j. 7 As 205/2021-45. Pokud došlo k porušení podzákoného předpisu, který je protiústavní, nelze takové porušení považovat za nezákonné či protiprávní jednání.
13. Dále měl žalobce za to, že nezákonné bylo již samotné vydání předmětného usnesení vlády, neboť nebyly naplněny podmínky stanovené v § 5 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, které umožňují omezit svobodu „*ve vymezeném prostoru území*“ či nařít zákaz pohybu osob „*na vymezených místech nebo území*“, nikoliv však „*na území celé České republiky*“, jak to vláda učinila. Žalobce se ohradil proti označení jeho tvrzení za „amorální“, odkazoval na tehdejší situaci ve společnosti, kdy vládní opatření provázely silný odpor vyjadřovaný kromě jiného také demonstracemi a kritikou ze strany právnické obce.
14. Postup ve společném řízení podle § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky měl správní orgán zvolit z moci úřední, což neučinil, a tím porušil toto ustanovení stejně jako § 8 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgány dbají na zajištění souladnosti svých postupů. Žalobci tak byla s ohledem na zákonnou úpravu společného jmění manželů fakticky uložena dvojnásobná pokuta. Výše pokuty uložená žalobci pak dle něj neodpovídala běžné rozhodovací praxi, kdy byla ve většině případů věc vyřízena upuštěním od uložení trestu či pokutou ve výši 1 000 Kč.

V. Zjištění ze správního spisu

15. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila úřední záznam popisující událost ze dne 23. 1. 2021 v restauraci X v Ústí nad Labem, včetně videozáznamů z místa. Příkazem ze dne 23. 2. 2021 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si podal odpor.
16. Dne 25. 5. 2021 se žalobce dostavil k ústnímu jednání a uvedl, že se k věci vyjádří písemně. Toto vyjádření doručil správnímu orgánu dne 8. 6. 2021. Tvrdil, že Policie ČR nepatří mezi orgány krizového řízení, a není tedy oprávněna kontrolovat dodržování krizového zákona. Oba zákroky policie proto byly dle jeho názoru nezákonné. Dále konstatoval, že jednal v souladu s výjimkou uvedenou v usnesení vlády č. 1375, když pouze využil cesty k nákupu zboží a služeb. Nebylo přitom jasné, které služby byly v této výjimce zahrnuty a které nikoli. Závěrem dodal, že daná restaurace byla veřejnosti uzavřena a využívala pouze výjimky stanovené usnesením vlády č. 1376.

17. Správní orgán I. stupně ve shora označeném rozhodnutí ze dne ze dne 7. 9. 2021 zrekapituloval dosavadní průběh řízení a popsal, že dne 23. 1. 2021 byly při policejní kontrole v restauraci X zjištěny osoby, které konzumovaly jídlo a nápoje. Mezi nimi byl ztotožněn i žalobce. Správní orgán I. stupně následně vypořádal námitky žalobce. Vysvětlil, že policie je oprávněna kontrolovat dodržování krizových opatření. Uvedl, že jednání žalobce nepovažuje za jednání popsané ve výjimce upravené usnesením vlády č. 1375. Těmi bylo totiž nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a omezení kontaktů s jinými osobami na nezbytně nutnou míru. Rovněž bylo zakázáno pobývat na veřejně přístupných místech v počtu větším než dvou osob. Z videozáznamů zachycujících průběh kontroly vyplynulo, že v otevřené restauraci se vyskytovali hosté i personál, mezi nimi i žalobce konzumující jídlo a pití. V důsledku toho byl spáchán řešený přestupek. Správní orgán I. stupně se dále zabýval výší ukládané sankce. Vzal v potaz horní hranici trestu ve výši 20 000 Kč a uvedl, že přihlížel k okolnostem a závažnosti spáchaného přestupku. Sankci v uložené výši považoval za odpovídající spáchanému přestupku s tím, že bude mít dostatečný preventivní i represivní vliv na jednání žalobce do budoucna a zároveň jej bude motivovat k respektování zákona.
18. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že na pořízeném videozáznamu je žalobce zachycen u stolu s rozpitými nápoji a jídlem. Konzumaci nápojů a potravin v plně obsazeném restauračním zařízení v době, kdy byl zakázán volný pohyb a bylo nutné omezit kontakty s jinými osobami, žalovaný nepovažoval za splnění podmínek výjimky. Ostatní námitky žalobce žalovaný rovněž odmítl. S úvahou týkající se výše sankce se ztotožnil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Krizovým stavem je dle § 2 písm. b) téhož zákona mj. nouzový stav.
21. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c).
22. Podle § 5 písm. c) krizového zákona lze za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit svobodu pohybu a pobytu ve vymezeném prostoru území ohroženého nebo postiženého krizovou situací.
23. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídit zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
24. Podle usnesení vlády ze dne 23. 12. 2020 č. 1375, vyhlášeného pod č. 595/2020 Sb., ve znění usnesení vlády vyhlášených pod č. 9/2021 Sb. a č. 22/2021 Sb., jimiž byla účinnost původního usnesení prodloužena, vláda s účinností ode dne 27. prosince 2020 od 00:00

hod. do dne 14. února 2021 do 23:59 hod. bodem II. *zakazuje volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod. s výjimkou:*

1. cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele,
2. nezbytných cest za rodinou nebo osobami blízkými,
3. cest za účelem nákupu zboží a služeb nebo poskytnutí služeb, včetně zajištění potřeb osob příbuzných a blízkých, zajištění péče o děti, zajištění péče o zvířata, odkládání odpadu,
4. cest za účelem zajištění zboží a služeb podle bodu 3 pro jinou osobu (např. dobrovolnictví, sousedská výpomoc),
5. cest do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých, a do zařízení veterinární péče,
6. cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých,
7. výkonu povolání nebo činností sloužících k zajištění
 - a) bezpečnosti, vnitřního pořádku a řešení krizové situace,
 - b) ochrany zdraví, poskytování zdravotní nebo sociální péče, včetně dobrovolnické činnosti,
 - c) individuální duchovní péče a služby,
 - d) veřejné hromadné dopravy a další infrastruktury,
 - e) služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvážkové služby,
 - f) veterinární péče,
8. cest za účelem pobytu v přírodě nebo parcích a sportování na venkovních sportovištích,
9. cest do vlastních rekreačních objektů a pobytu v nich,
10. cest za účelem vycestování z České republiky,
11. účasti na svatbě, prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a pohřbu, v počtu
ne vyšším než 15 osob, a návštěvy hřbitova,
12. cest za účelem účasti na vzdělávání včetně praxí a na zkouškách,
13. cest za účelem voleb do orgánů zdravotních pojišťoven,
14. účasti na shromáždění konaném v souladu s bodem IV.,
15. účasti na hromadné akci dovolené podle bodu VI.,
16. cest zpět do místa svého bydliště.

Bodem III. téhož usnesení vláda ve stejném časovém úseku *nařizuje:*

1. omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II.,
2. omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru,
3. pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu 2 osob, s výjimkou

- členů domácnosti,
 - zaměstnanců vykonávajících práci pro stejného zaměstnavatele,
 - osob společně vykonávajících podnikatelskou nebo jinou obdobnou činnost,
 - osob, které společně konají činnost, ke které jsou povinny podle zákona, a je tuto činnost nezbytné konat ve vyšším počtu osob,
 - dětí, žáků a studentů při poskytování vzdělávání ve školách či školských zařízeních, a zachovávat při kontaktu s ostatními osobami odstup nejméně 2 metry, pokud to je možné,
4. zaměstnavatelům využívat práci na dálku, pokud ji zaměstnanci mohou vzhledem k charakteru práce a provozním podmínkám vykonávat v místě bydliště;

25. Předně lze konstatovat, že žalobce nebyl potrestán za nedodržení neurčité povinnosti. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že žalobce porušil bod II. citovaného usnesení, kterým byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od 05:00 hodin do 20:59 hodin, a bod III. tohoto usnesení, kterým bylo nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou, bylo nařízeno pobývat na místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II., omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru a pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu dvou osob. Shodně pak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 4 druhý odstavec či str. 5 poslední odstavec) konkrétně uvedl, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, a jaká jednotlivá omezení uvedená v bodě III. žalobce porušil. Výrok i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou v tomto bodě zcela konkrétní, dostatečné a srozumitelné. Není tedy pravdou, že by žalobce nemohl z rozhodnutí správních orgánů seznat, jakou povinnost měl svým jednáním porušit.
26. Podstata výtky správních orgánů vůči žalobci spočívá v tom, že navštívil restauraci, v níž požíval jídlo a nápoje, přestože v předmětné době byl právě v tomto směru relevantním usnesením vlády omezen
27. Ke skutkovému stavu lze uvést, že nebyl ze strany žalobce zpochybněn. Nerozporoval totiž svou přítomnost v restauraci za současné konzumace jídla a nápojů u stolu. Ve svém vyjádření v průběhu správního řízení i v odvolání žalobce návštěvu restaurace naopak přiznal, jeho obrana spočívala v tvrzeném nákupu „hostinské služby“, jež má spadat mezi povolené výjimky. Argumentace ohledně nákupu hostinské služby, jak je situace popsána v žalobě, zjevně slouží k obcházení omezení plynoucího z citovaného usnesení vlády.
28. Žalobce ve své argumentaci vychází z tvrzení, že nákup hostinské služby, jak své jednání nazývá, byl dovolen výjimkami uvedenými předmětném usnesení vlády. Tento názor nemůže soud aprobovat. Trávení času v restauraci není cestou za účelem nákupu zboží nebo služeb dle bodu II. usnesení vlády. Výjimky je třeba číst také v kontextu bodu III. usnesení vlády, z něž plyne, že je mimo jiné třeba omezit pohyb na veřejně přístupných místech na nezbytně nutnou dobu. V předmětné době rovněž platilo jiným usnesením vlády stanovené omezení provozu restauračních zařízení. Dle výjimky v bodu II. odst. 3 usnesení vlády si tedy žalobce mohl dojít například k výdejovému okénku restaurace, nebylo však povoleno trávit čas uvnitř restaurace a v těchto prostorech konzumovat jídlo či nápoje. Takový výklad této výjimky je v souladu s účelem vládního opatření, na rozdíl od výkladu žalobce, dle něž nebyla návštěva restaurace zákazníkem vůbec zakázána. Pouze pro úplnost lze dodat, že nešlo ani o nákup jídla či pití s sebou. Správními orgány bylo

zjištěno, že žalobce seděl v interiéru restaurace tak, jak to dělá běžný zákazník, s jídlem a pitím u stolu, což žalobce ani nespornuje.

29. Nepřípadná je rovněž námitka týkající se nezjištění nezbytně nutné doby strávené „nákupem hostinské služby“, nebo počtu a případně totožnosti osob, s nimiž byl žalobce v kontaktu. Žalobce se mýlí, pokud uvádí, že o těchto skutečnostech napadené rozhodnutí mlčí. Správní orgány odkázaly na pořízený videozáznam, z nějž je patrné, že žalobce požíval služby restaurace v jejím interiéru, kde nebyla přítomna pouze rodina žalobce, nýbrž také personál restaurace a řada dalších hostů. S ohledem na porušení primárního zákazu spočívajícího v samotném pobytu v restauračním zařízení je pak dle názoru soudu takové odůvodnění zcela dostatečné. Bylo by zjevně nadbytečné explicitně uvádět, jakou přesnou dobu zde žalobce strávil, případně s kým konkrétně se kontaktoval, když z videozáznamů pořízených při kontrole naprosto bez pochybností vyplynulo, že se zde navzdory zákazu nacházela velká skupina lidí, která zde konzumovala jídlo a pití po delší dobu.
30. V případě žalobce rovněž není namístě hovořit o právním omylu ve smyslu § 17 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť povinnost seznámit se s právní úpravou pro něj vyplývala ze zákona, respektive na jeho základě z usnesení vlády, jakožto jiného právního předpisu. Neznalost, případně účelový výklad shora uvedené relevantní právní úpravy žalobce, který není v České republice cizincem, neomlouvá. Žalobce také v době pandemie a nouzového stavu měl a mohl znát nejen právní úpravu, ale rovněž to, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit právní úpravou chráněný zájem v podobě života a zdraví obyvatelstva. Aktuální pravidla týkající se omezení volného pohybu osob byly nepřetržitě a aktuálně sdělovány prostřednictvím médií v rozsáhlé informační kampani. Lze si jen stěží představit, že by se takové informace nedostaly k žalobci.
31. Důvodná není ani námitka, že opatření byla často měněna. Jednak lze v případě krizové situace ze strany státu očekávat využití postupů, které jinak běžné nejsou a které mohou operativně reagovat na aktuální vývoj. Především však není v případě žalobce namístě hovořit o tom, že snad o předmětných krizových opatřeních v důsledku překotného jednání vlády nevěděl. Jak již soud uvedl výše, potřeba přijetí krizových opatření i jejich přesný popis byl ze strany vlády komunikován a dále tlumočen prostřednictvím médií. Povinností žalobce přitom bylo se s aktuálně přijatými opatřeními seznámit. Argumentace naznačující právní nejistotu žalobce je proto účelová.
32. Pokud žalobce tvrdil, že měl být trestán podle současné, pro něj výhodnější úpravy, která již volný pohyb osob neomezuje, soud tento názor nesdílí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, na které žalobce odkazuje, zabýval zcela jinou situací, v níž proti sobě stála odlišná znění zákona. Tak tomu ale v posuzovaném případě není. Žalobce byl trestán pro spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona pro porušení § 31 odst. 3 písm. c) téhož zákona. Přestupku se dopustil tím, že nestrpěl omezení vyplývající z v té době platných krizových opatření. Uvedená ustanovení přitom nebyla od doby spáchání přestupku měněna.
33. Na věci nic nezmění ani skutečnost, že byla krizová opatření následně zrušena. Usnesení vlády, kterými byla přijímána krizová opatření, měla od počátku jednoznačně dočasnou povahu. Reagovala na krizovou situaci v podobě pandemie nemoci COVID-19 a bylo zřejmé, že až nebezpečí ustoupí, bude přistoupeno k jejich zrušení. Využití žalobcem zmiňovaného postupu by v tomto případě zcela postrádalo smysl, neboť jakékoli porušení

krizových opatření v době nouzového stavu by v podstatě nebylo možné později postihovat. Taková konstrukce se soudu jeví jako zcela absurdní.

34. Námitky týkající se nedostatečného odůvodnění výše sankce soud rovněž nepřisvědčil. Předně je třeba konstatovat, že porušení zákona nebylo posuzováno jako přitěžující okolnost. Z formulace, na niž žalobce odkazuje, vyplývá, že se mohl nerespektováním povinností uložených krizovým opatřením dopustit obecného ohrožení. Ač se daná formulace může jevit poměrně obecná, lze z ní bez obtíží seznat, že oním obecným ohrožením je míněno, jak ostatně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, zvýšení možnosti nekontrolovaného šíření infekce onemocnění COVID-19. Z veřejně dostupných zdrojů se přitom zpětně ukázalo, že se zmíněné onemocnění podepsalo na životech a zdraví občanů České republiky v nemalé míře. Nepřípadné je v tomto světle také tvrzení, že chování žalobce nezanechalo žádný nepříznivý následek. Takovým následkem bylo již samotné ohrožení zdraví a života ostatních občanů. Právě na tuto skutečnost mířila formulace obsažená v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
35. Argumentace týkající se výše sankce se však neomezila pouze na tuto úvahu. Za polehčující okolnost žalovaný označil dosavadní přestupkovou zachovalost žalobce. Přestože prvostupňové rozhodnutí tuto okolnost výslovně nezmiňuje, není postup žalovaného na újmu zákonnosti napadeného rozhodnutí, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Správní orgán I. stupně dále přdestřel, že výše sankce odpovídá spáchanému přestupku s tím, že bude mít dostatečný preventivní i represivní vliv na jednání žalobce do budoucna a zároveň jej bude motivovat k respektování zákona. Proti výši sankce ani jejímu odůvodnění ostatně žalobce v odvolání nijak nebrojil. Pokud v žalobě namítal, že správní orgány nezhodnotily všechny polehčující a přitěžující okolnosti a nezjišťovaly osobní poměry žalobce, jsou tato tvrzení zcela nekonkrétní. Žalobce neuvedl, jaké polehčující či snad přitěžující skutečnosti nebyly správními orgány hodnoceny, a své majetkové poměry taktéž nijak neozřejmil.
36. Související námitku spočívající v tvrzení, že obdobné případy byly řešeny upuštěním od trestu nebo pokutou ve výši 1 000 Kč, soud také odmítl. Žalobce nijak nedoložil, z jakých zdrojů jeho tvrzení vycházelo. Soudu je naopak z jeho vlastní činnosti známo, že v obdobných případech řešených u zdejšího soudu a týkajících se totožné restaurace, byly pachatelům uloženy pokuty v obdobné či shodné výši jako nyní žalobci. To se týká také případu žalobcovy manželky (věc řešená zdejším soudem pod sp. zn. 73 A 1/2022), z čehož je zřejmé, že správní orgány dokázaly zamezit vzniku neodůvodněných rozdílů v obdobných případech. Nevedení společného řízení ohledně přestupků obou manželů nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pro nyní přezkoumávanou věc je podstatné, že řízení ve vztahu k žalobci proběhlo bez popření práv žalobce. Jeho argumentace existencí společného jmění manželů a domněnka, že by v eventuálním společném řízení musela či měla být uložena nižší pokuta, je nesprávná. Smyslem vedení společného řízení je především větší hospodárnost řízení, nikoli možnost snížení trestu dvěma odlišným přestupcům, z nichž každý spáchal přestupek, jak tomu bylo v tomto případě.
37. K obecně namítanému rozporu postupu správních orgánů s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, soud uvádí, že takový rozpor neshledal. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani pro nevypořádání odvolacích námitek žalobce. Žalovaný se bodům odvolání jednotlivě věnoval, a to včetně naplnění materiální stránky přestupku, jakož i

umožnění seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k němu (oboje na str. 3 napadeného rozhodnutí). S posouzením žalovaného se ostatně soud ztotožňuje.

38. Pokud jde o námitky obsažené v replice k vyjádření žalovaného týkající se nedostatečného odůvodnění usnesení vlády č. 1375 a jeho nezákonného vydání pro nenaplnění podmínek § 5 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, těmi se soud s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. zabývat nemohl, neboť byly uplatněny po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty k podání žaloby stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Je třeba dodat, že zmíněná argumentace ani nerozvíjí žádný včasné uplatněný žalobní bod. Jen pro úplnost soud uvádí, že v obdobných případech argumentaci nedostatečným odůvodněním krizového opatření za důvodnou nepovažoval (srov. případy řešené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 15/2021 a sp. zn. 73 A 20/2021).

VII. Závěr a náklady řízení

39. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně náhradu nákladů řízení nežádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. ledna 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce